

סוד הספסל בפינת הרחוב

מאת: איציק אלוני

כל הזכויות שמורות

רחוב גוש חלב 23 תל אביב

03-5225458

aloni-i@bezeqint.net

תקציר המחזה

יפעת היא אישה בודדה בגיל העמידה שסובלת מבעיות נפשיות. בנה היחיד גר רחוק ממנה ומבקר אותה לעיתים רחוקות, על אף הקשר החם ביניהם, מה שמחמיר את המשבר אתו היא מתמודדת. נפשה השברירית מובסת כשהעירייה מבקשת להחליף את הספסל הציבורי, בו מצאה מפלט ונחמה בזכות המגע האנושי שהוא זימן לה.

הדמויות לפי סדר הופעתן:

יפעת - אימא
 אַלדן - בן
 סיסו - עובד עירייה
 אלברטו - עובד עירייה

תמונה 1

[ביתה של יפעת, לבד, יושבת ומשחקת קלפים - סוליטר, נראית די משועשעת במשחק. לאחר זמן מה היא מואסת בהם וזורקת ומפזרת אותם על הרצפה. קמה והולכת מצוברחת לחדרה. מהחדר נשמעים צלילים מרגיעים של אוקיינוס וגלים מתנפצים. לאחר זמן מה היא מלווה בקולה את הצלילים. **אלדן** בנה נכנס מבחוץ. נושא תיק. נעצר בחדר, שואף לריאותיו את ריח הבית, סורק אותו במבטו. מרים מספר קלפים פזורים. מניח את המפתחות על השולחן.]

אלדן: אימא?

[שתיקה.]

אלדן: (בהיסוס) אי-מא? ... את בבית? ... ישנה?!

[מקשיב לרגע, מאחר שאין קול עונה, הולך לחדר השינה.]

אלדן: אימא.

יפעת: (מתוך החדר פורצת בצעקה) אאאה!

אלדן: אימא, זה אני.

יפעת: מי אתה?

אלדן: אני הבן שלך.

[חוזר/בורח בריצה ולבמה כאשר נזרקות אחריו נעליים.]

יפעת: לך מפה, שד קטן!

אלדן: זה אני, הבן שלך!

[יפעת נכנסת לבמה בצרחות.]

יפעת: גנב-גנב-גנב...

אלדן: אני לא גנב, אני אלדן, הבן שלך! הרגע!

יפעת: (מביטה בו ולרגע מהורהרת) אוי נכון... אתה הבן שלי.
(בסקרנות) רוצה לאכול? אתה רעב? ... מה אתה עושה פה?

אלדן: קראת לי לבוא דחוף אז באתי.

יפעת: אני קראתי לך?

אלדן: כן, את לא זוכרת? אתמול בלילה.

יפעת: זאת לא הייתי אני, אולי זאת אימא אחרת.

אלדן: בטלפון, זוכרת?

יפעת: אני?

אלדן: זה היה הקול שלך.

יפעת: קראתי לך בקול שלי לבוא לכאן?

אלדן: כן.

יפעת: אתה יודע למה קראתי לך?

אלדן: לא.

יפעת: לא אמרתי לך למה?

אלדן: לא.

יפעת: אז למה באת?

אלדן: את אמרת לי. בוא!

יפעת: ולא אמרתי לך למה?

אלדן: לא.

יפעת: אתה לא יודע למה.

אלדן: למה?

יפעת: גם אני לא יודעת...

(פתאום נזכרת) אה... אולי מפני שאתה לא מתעניין בי בכלל! אני יושבת בחדר, רואה את אלוהים, ומלאך קטנטן יושב לו על הברכיים, ואלוהים מלמד את המלאך הקטנטן איך לנהל את הרשימה שקובעת את מי להכניס לגן עדן ואת מי לפסול ולשלוח לגיהנום ושם הוא ישרף כל יום מחדש ויאכלו אותו השדים. ואתה? לא מתעניין בי?

אלדן: (פאזזה. מסתכל עליה בתימהון) אימא?

יפעת: אני אימא?

אלדן: את בסדר?

יפעת: למה שואל?

אלדן: סתם שאלה.

יפעת: אין דבר כזה סתם שאלה!

אלדן: מצבך טוב?

יפעת: למה אתה שואל אם מצבי טוב?

אלדן: כי בן צריך לשאול את האימא שלו את הדברים האלה. איך היא מרגישה? מה מצבה? איך היא מתפקדת? האם היא צריכה משהו? במיוחד אם היא קוראת לבנה לבוא אליה בדחיפות ומתחילה לדבר על אלוהים ומלאך קטנטן שיושב לו על הברכיים...

יפעת: (קוטעת אותו) לא-לא-לא, אתה התכוונת להגיד לי משהו אחר לגמרי.

אלדן: מה רציתי...?

יפעת: תגיד לי אתה, נו...

[אלדן לא יודע איך להגיב.]

יפעת: (גוערת בו) איפה הביצים שלך?! חתכו לך אותם בלימודי הרפואה ועשו עליהם מחקר?!

אלדן: טוב אימא, קודם כל הירגעו... (חוכך בסטרו ומביט בה במבט של חוקר)

יפעת: למה אתה מסתכל עלי ככה?!

אלדן: (אוזר אומץ) התכוונתי להגיד שההתנהגות שלך מוזרה, משונה ומשובשת... ומה אפשר עוד להגיד? אני מבין עכשיו למה קראת לי.

יפעת: אתה רואה שצדקתי? אתה בא לבקר אותי אחרי היעדרות כל כך ממושכת. במקום לחבק אותי, לתת לי נשיקה ולהגיד לי: "אימא, התגעגעת אליך... אימא אני אוהב אותך... אימא כל יום אני חושב עליך"

אלדן: רציתי, אבל תקפת אותי, נעליים שהתחילו להתעופף מסביבי בהפתעה.

יפעת: אני משתמשת בכל האמצעים שעומדים לרשותי, ל-ה-ג-נתי! ברור?!

אלדן: זה טוב מאוד שאת מגנה על עצמך! אבל יש לך בן ואת אימא שלו.

יפעת: אני מרגישה אימא עקומה.

אלדן: לא נכון, את אימא ישרה והגונה. (ניגש לחבק אותה)

יפעת: (מתקשה לשלוט ברגשותיה ובוכה.) זאת טעות אופטית. אני אישה עקומה. השלמתי עם זה. (מדגימה) ככה אני עקומה.

אלדן: (מלטף את שיער ראשה) נראה לי שהבעיה שלך היא הבדידות שמכניסה אותך ללחץ, וכשאת בלחץ את מדברת אחרת.

יפעת: ואז אני משחררת צעקה, (פתאום משחררת צעקה) אההה...!

אלדן: אם זה עוזר לך, זה נהדר!

יפעת: זה משחרר ואין לי צורך לדבר עם עצמי. אני מנסה להאמין שהזעקה תוציא אותי מהלחץ, ואומרת לעצמי, תשחררי!

אלדן: מצוין אימא!

יפעת: אבל אז אני נלחצת עוד יותר.

אלדן: קשה להתרכז ולמצוא משהו לחשוב עליו בשעת לחץ. ברור שאת מחמירה את המצב עם עצמך.

יפעת: כשאתה מגיע לבקר אותי אני אופטימית כי אני מוצאת מישהו בבית שאפשר לדבר אתו ולא עם הקירות.

אלדן: מה עם אבא, הוא לא בא לבקר אותך לפעמים?

יפעת: אבא שלך עסוק בעניינים שלו. הוא היה ונשאר אדיש לחייהם של אחרים. מצא פתרון קל, יוצא לטיולים. מאז שיצא לטיול האחרון, לא ראיתי אותו.

אלדן: ואת יוצאת מהבית?

יפעת: לספסל בפינת הרחוב.

אלדן: וחוץ מזה?

יפעת: קשה לצאת לבד. נפגעתי מאנשים רבים שהיו קרובים אלי, ניתקו קשר. נטשו אותי. סימנו אותי באיקס כאילו אני מתה. החברה הטובה שלי, **אתל**, היינו קובעות והולכות ביחד לספסל, אבל לפני, (חוככת) לפני... לפני זה היה... שבוע אולי נפטרה ונשארתי לבד.

אלדן: אימא, נסי להתמקד במחשבות בונות.

יפעת: אני מרגישה שונה מכל האחרים, ומרגישה כאילו לאנשים לא ממש אכפת שלאנשים אחרים אכפת מאחרים.

[אלדן מגיב כלא מבין על מה היא מדברת.]

יפעת: לא הבנת.

אלדן: לא אימא, תנסי להתרכז במה שאת אומרת.

יפעת: האנשים יכולים לראות שהשתניתי והם לא אוהבים את השינויים. מה שהבנתי במשך השנים... אנשים נוטים להימשך למה שמוכר להם. הספסל בפינת הרחוב הוא הנחמה היחידה שנשארה לי, כשאני יושבת על הספסל ורואה את האנשים עוברים ושבים משיבים לי שלום או שהם מסמנים לי בראש לשלום אני מרגישה קיימת. אבל, אל תדאג, זה הולך ומשתפר, כי יש ימים טובים ויש ימים פחות טובים.

אלדן: זה אצל כל אחד.

(בהיסוס) ניסית לשבת עם המשפחה ולשתף אותם במה שאת...?

יפעת: בפעם האחרונה שדיברתי איתם הם הסתכלו עלי כעל אחת משוגעת, אבל הם הבינו טוב מאוד מה אני חושבת עליהם, והם העמידו פנים שהם לא מבינים, ויתרתי, הלכתי.

[שתיקה קצרה.]

אלדן: אני רואה שאת מודעת לזה שיש לך לפעמים יציאות מוזרות.

יפעת: (בתמיהה) מה? לי?!

אלדן: כן.

יפעת: לא. אני?!

אלדן: (מנסה להסיח את דעתה)

תשמעי משהו מוזר; את יודעת שאני קצת ינשוף לילה...

יפעת: (בתדהמה) באמת? לא ידעתי.

אלדן: את לא זוכרת שבלימודים בבית הייתי נשאר ער מאוחר בלילות ואת

היית צועקת לי ללכת לישון?

יפעת: האור הפריע לי לישון, ואז היית מקימה אותך בכוח ולוקחת אותך

בחיבוק למיטה.

אלדן: תמיד הלכתי לישון מאוחר, מאז ועד היום.

את שומעת?

יפעת: (בדאגה) אם אני שומעת מה?

אלדן: (ממשיך) באחד הלילות, פתאום אני רואה שהכלב שלי השתגע.

יפעת: (בתמיהה) יש לך כלב משוגע כמוני?

אלדן: אימא, את לא משוגעת, את ככה לפעמים יוצאת לכל מיני מקומות.

נחמדים...

יפעת: (שלא הקשיבה ממש ונכנסת לדבריו) יש לך כלב?

אלדן: כן. מדי פעם באמצע הלילה הוא נובח בפינת של המטבח.

יפעת: נביחות ארוכות או קצרות?

אלדן: גם וגם.

יפעת: (נובחת נביחה ארוכה) איך, ככה?

אלדן: יפה, אבל לא בדיוק ככה.

יפעת: (נובחת שוב) ככה?

אלדן: רק שהקול שהוא מוציא צורם יותר.

יפעת: איך, ככה...?

אלדן: (עוצר בעדה) אל תעשי את זה שוב.

יפעת: למה?

אלדן: (בהיסוס) את עושה את זה כך, שזה עושה לי...

יפעת: (בדאגה) ...אני לא עושה את זה טוב כמו הכלב שלך?

אלדן: את עושה יותר טוב מהכלב שלי, כלומר אני לא יכול לשמוע את זה.

יפעת: גם כשהוא נובח אתה עוצר אותו?

אלדן: כן. אבל אצלו זה אחרת. טבעי. הנביחות שלו צורמות את האוזן.
את שומעת?

אני מציץ עליו בשקט ואני תופש אותו.

יפעת: את מי?

אלדן: את הכלב.

יפעת: חשבתי שאת הגנב.

אלדן: לא אימא, (מתחיל לשחק את המצב שתבין טוב יותר וכדי לשעשע אותה)
את הכלב אני תופס לפתע קפוא במקומו, מרוכז בפינת המטבח במקרר.

[יפעת קמה וממהרת למטבח.]

אלדן: לאן את הולכת?

יפעת: למקרר.

אלדן: הוא הולך למקרר שלי.

יפעת: אה, הוא לא פה?

אלדן: לא.

[יפעת חוזרת]

אלדן: בהתחלה חשבתי שזה רעש המנוע שנוסף לו צליל משונה בזמן האחרון וזה מה שמסקרן את הכלב.

יפעת: היום ראיתי גנב וזרקתי עליו את הנעליים.

אלדן: זה הייתי אני.

יפעת: לא יפה לגנוב מאימא.

אלדן: בסוף מתברר שזה לא הצליל של המנוע.

יפעת: של הכלב.

אלדן: לא! לא של הכלב. של המקרר. בלבול אותי לגמרי.

יפעת: אני בלבולתי?

אלדן: ניתקתי אותו מהחשמל.

יפעת: הכלב היה מחובר לחשמל?

אלדן: המקרר.

יפעת: (בהתפעלות כמו ילדה קטנה) תעשה את הכלב, תעשה אותו-תעשה אותו... בבקשה...

אלדן: (קם ומשחק את הכלב בסיטואציה) הוא מתרכז ככה.

יפעת: תזיז את התחת ותקשקש בזנב.

אלדן: הוא לא קשקש את הזנב, הוא היה מרוכז. קפוא.

יפעת: אוי ואבוי, הכנסת אותו לפריזר?

אלדן: (מתעלם מהערתה) הזזתי את המקרר, ולא ראיתי שם משהו יוצא דופן, אולי קצת אבק. לפעמים הכלב היה פולט יללה מפוחדת בעודו בווה במקום.

יפעת: (יללה ארוכה וצורמנית) אוו...

אלדן: (סותם את אוזניו) כן, ככה בדיוק. אבל אל תעשי את זה יותר.

יפעת: אתה יודע ממה הוא פחד?

אלדן: לא, את יודעת למה?

יפעת: כי יש שם רוח רפאים.

אלדן: את חושבת?

יפעת: ברצינות, תבדוק אם יש לכלב דפוס התנהגות קבוע מכל סוג שהוא.

אלדן: בפעמים הראשונות שהוא נבח הייתי צריך לעזוב את החדר.

יפעת: (צוחקת) אתה ברכת כמו היום כשזרקתי נעליים על הגנב?

אלדן: לא יכולתי לשמוע את היללות. אחר כך התרגלתי.

[שתיקה. יפעת מסתכלת עליו כממתינה להמשך הסיפור.]

אלדן: מה?

יפעת: ומה קרה?

אלדן: עד היום אני לא יודע מה זה.

יפעת: יכול להיות שהכלב שלך רואה את רוחו של אחד הדיירים שחיו בבית ונפטר בצורה לא טבעית.

אלדן: את מאמינה בזה?

יפעת: אני יודעת את זה.

אלדן: שאני אתחיל לחפש רוחות רפאים?

יפעת: לא תמצא אותן. תביא מטהר ישויות.

אלדן: טוב, דיברנו מספיק. את רוצה לצאת קצת החוצה לטייל?

יפעת: אני לא יודעת.

אלדן: (מנסה להלהיב אותה) יש לי רעיון, את רוצה ללכת לקניון?

יפעת: איך נלך לקניון?

אלדן: נסע ברכב.

יפעת: אני לא יודעת לנהוג.

אלדן: אני אנהג.

יפעת: אין לי רכב.

אלדן: ברכב שלי.

יפעת: אתה יודע לנהוג?

אלדן: נהג מצטיין.

יפעת: מה אתה רוצה לקנות?

אלדן: פופקורן ונכין במיקרוגל, כמו פעם. רוצה?

יפעת: (באופן פתאומי מביעה את אושרה במחיאות כפיים כמו ילדה קטנה).
רוצה-רוצה-רוצה.

(פתאום עוצרת) אתה יודע להכין פופקורן?

אלדן: כן בטח, זה קל במיקרוגל.

יפעת: איך אתה יודע להכין פופקורן במיקרוגל? אני לא לימדתי אותך.

אלדן: את כן לימדת אותי ואני בן עשרים ושמונה.

יפעת: מה, כבר?

אלדן: אני מרגיש שהקשר בינינו קצת התנתק.

יפעת: זה מה שאתה מרגיש?! (מתחילה לבכות)

אלדן: לא-לא, בבקשה... התנתק בגלל המרחק... אל תבכי. זאת הייתה

סתם תחושה שלי, לרוב אני לא צודק.

(מנגב לה את הדמעות) אימא מה קורה לך!?

(פאזזה קטנה, מביט בה)

אני אוהב אותך.

יפעת: אני רואה אותך פעם ב... אני כבר לא זוכרת מי אתה.

אלדן: אני גר בעיר אחרת, רחוקה. אבל חושב עליך בכל יום ומרגיש אותך

קרובה אלי.

יפעת: למה אתה גר בעיר אחרת רחוקה?

אלדן: אני לומד שם.

יפעת: אני מרגישה שקורה לך משהו.

אלדן: לי או לך?

יפעת: ברור שלך.

אלדן: תגידי את האמת, בגלל זה קראת לי לבוא בדחיפות?

יפעת: (מופתעת) אני קראתי לך?

אלדן: כן.

יפעת: קראתי לך כדי... (פתאום מגישה לו מסרק) שתסרק אותי.

אלדן: (לוקח מסרק ומתחיל לסרק אותה) אני בטוח שאת זוכרת ויש לך סיבה שמתקבלת על הדעת, את קראת לי לקחת אותך לבדיקות, אמרת לי שזה יכול להיות משהו פיזי, חוסר איזון - הורמונים משתנים - מחלות משפחה שונות בעבר?

יפעת: (ממשיכה אותו)... יכול להיות גידול במוח.

אלדן: גידול?! עשית בדיקות?

יפעת: כן.

אלדן: ומה גילו?

יפעת: כלום.

אלדן: יפה, סימן אין לך כלום.

יפעת: זה שאין כלום מדאיג אותי עוד יותר שלא מוצאים כלום. כלום זה יותר גרוע ממשהו. יש לי כלום גדול. (הולכת ממנו)

אלדן: נעלבת?

יפעת: לא.

אלדן: לאן את הולכת?

יפעת: אני מביאה את הכובע ונלך לספסל. (יוצאת לחדרה)

[אלדן סוקר שוב את החדר, ואוסף את הקלפים הנותרים שלא ראה קודם.
אחר כך מבחין בתמונה של שניהם ומחייך.
יפעת חוזרת.]

אלדן: איפה אבא בתמונה?

יפעת: אני לא יודעת, כנראה שרצה לצאת, ויצא מהתמונה.
(בפנים נפולות) אני מודאגת מאוד שלא מצאו אצלי כלום בבדיקות.

אלדן: את יודעת, אם לא מצאו כלום, יכול להיות שזו בעיה פסיכולוגית קלה,
מעין עיוות וערבוב של המציאות והדמיון, ואפשר לטפל בה בקלות
בכמה כדורים.

יפעת: כשאני רואה אותך לצדי, אני שלוה, אתה הכדורים שלי. ואני אפסיק
לחטט בתוכי כדי לנסות להבין את המקום בו אני נמצאת.

אלדן: אני גאה בך אימא.

[במהלך דיבורו של אלדן יפעת מניחה את ראשה על כתפו, ומתחילה
להשמיע נעימה. לקולותיה מתלווים קולות אוקיינוס וניפוץ גלים.]

אלדן: בחודשים האחרונים התקשרת אלי הרבה פעמים ושמחתי.
אמרת לי כמה מילים ושתקת לאורך זמן. אני דיברתי ואת המשכת
לשתוק. "את אתי על הקו?" שתקתי לרגע והתחלתי לשמוע את
הנשימות שלך. כשגרתי כאן איתך, הייתה לנו מערכת יחסים
מיוחדת. את החברה הכי טובה שלי. היינו צופים יחד בקביעות
בסרטים, סדרות טלוויזיה, יוצאים לארוחות ערב, צוחקים. אנחנו
מאוד דומים, יש לי את האישיות שלך.

יפעת: השמיכה לא מכסה את הכל,

אם מושכים אותה למעלה יותר מדי
הרגלים נחשפות.

אם מושכים אותה למטה בעזרת הרגלים
נחשף החלק העליון.

כלל בחיים, תמיד כדאי שתהיה לך שמיכה
מתאימה למדות שלך
אל תלחם במדות אחרות.

מושיט לה את זרועו. יוצאים.

אור יורד

תמונה 2

[המקום פינת רחוב. ספסל-עץ בפינת הרחוב. עליו מחוברים הרבה תוויות/דסקיות עם שמות של אנשים שישבו על ספסל. מאחורי הספסל, עץ/שיח שמעניק צל ליושביו (נראה כמו שהשיח עוטף ומגן על היושבים עליו). **סיסו** - עובד עירייה נכנס, נראה די מרוצה. לבוש נקי ומסודר, מסורק למשעי. עוצר ליד הספסל, מעיף מבט על השמות. יושב וממשיך לבחון את השמות משני צדיו, לוקח שרשרת עם דסקית ושם סביב לצווארו. לא מוצא חן בעיניו ומחזירה למקום. לאחר זמן מה, נכנס **אלברטו** – שותפו לעבודה של סיסו. לבוש בגדי עבודה. נושא ארגז כלים.

אלברטו: (עם כניסתו קורא בקול) מה אתה יושב?

סיסו: מחכה שתבוא עם הכלים.

אלברטו: (סרקסטי) תשב-תשב, תיזהר שלא תלכלך את הבגדים.

סיסו: נורא מצחיק. איך אתה רוצה שאני אפרק את הברגים? האצבעות שלי לא פלייר.

אלברטו: אם באת בלבוש כזה מצוחצח לעבודה, סימן שלא באת לעבוד.

סיסו: אתמול אמרתי לך שיש לי אירוע. ואמרת לי; בכל זאת לבוא לעבודה.

אלברטו: התכוונתי שתבוא לשעה שעתיים, אבל לא ככה כמו מהנדס.

טוב קדימה, קדימה, נתחיל לפרק.

(מוציא מהארגז מפתח שבדי ומוסר לו)

קח את המפתח ותתחיל לשחרר את הברגים.

סיסו: אני לא הייתי עושה את זה ככה.

אלברטו: (לעצמו) אוהו, הנה התחלנו, יש לו גם רעיונות. ואיך אתה רוצה

להוציא את הספסל בלי לפתוח את האומים?

סיסו: אתה יודע מה? עזוב, לא חשוב.

אלברטו: תגיד-תגיד.

סיסו: לא, עזוב-עזוב.

אלברטו: תגיד נו-תגיד-תגיד.

סיסו: עזוב-נו-עזוב, אני אעשה מה שתגיד בלי להתחשב בבגדים שלי. תחשוב שאני עם בגדי עבודה. או-קיי?

אלברטו: תגלה! אולי אלמד משהו חדש, איך אתה היית עושה את זה?

סיסו: היית משפריץ קודם ספריי נגד חלודה לשחרר את החלודה מהאום והבורג.

[אלברטו פותח את ארגז הכלים ומוסר את הספריי נגד חלודה.]

אלברטו: תיזהר שלא לכוון הפוך וישפריץ על החליפה שלך.

סיסו: אתה ממשיך להסתלבט עלי?

אלברטו: למה אתה נעלב מהערות על ההופעה שלך?

סיסו: כי באת לעקוץ.

אלברטו: מה בסך הכול אמרתי?

סיסו: מהבוקר, ומהרגע שהגעת לעבודה, רק ראית אותי ומיד התחלת להעיר הערות בלי הפסקה. ולא חכמות במיוחד.

אלברטו: הו-הו-הו "לא חכמות במיוחד"

סיסו: כן, אין בהן שום אינטליגנציה!

אלברטו: הופה! אינטליגנציה.

רק בינינו, תגיד את האמת- אתה הגעת לעבוד?

סיסו: הגעתי לעבודה!

אלברטו: אבל לא הגעת לעבוד.

סיסו: מספיק סבלתי את ההערות על התספורת והתסרוקת שלי, על הנעליים ועל המכנסיים, אפילו על צבע הגרביים שלי... ביקשתי ממך להפסיק ואתה ממשיך לעקוץ. איך אתה מצפה ממני לעבוד?

אלברטו: אם אתה לא יודע לקבל מחמאות, תעמוד בצד ותסתכל עלי איך אני עובד בעבודה, או שתלך מעכשיו הביתה.

סיסו: אתה לא הבוס שלי... מה קורה לך היום?! תרגיע!
 (פאזזה. בודק את ישיבתו על הספסל) בוא רגע לכאן...
 בוא, אל תפחד! שב רגע על הספסל.
 בוא שב-שב.

אלברטו: מה באנו לשבת לספסל?

סיסו: בחייך, בוא שב שנייה.

אלברטו: עזוב אותי בחייך.

סיסו: בוא תרגיש משהו שאין לו הסבר.

אלברטו: אתה רוצה להספיק ללכת לאירוע שלך או לא?

סיסו: כמה שניות מה יש לך?

אלברטו: (נכנע ויושב) הנה ישבתי.

[פאזזה. ממתינים שיקרה משהו]

אלברטו: נו?

סיסו: אתה לא מרגיש כלום?

אלברטו: כלום.

סיסו: כלום-כלום?

אלברטו: אני צריך הרגיש?

סיסו: מספרים שלפני שנים יושבה כאן זקנה שהייתה ערירית עד סוף ימיה,
 ואף אחד לא התייחס אליה, כאילו היא לא הייתה קיימת בכלל... היא
 מתה על הספסל במשך שעות, ועדיין אף אחד לא שם לב אליה. רק
 בערב עבר כאן הסיור של העירייה ושמו לב שהיא מתה. ומאז
 האמונה אומרת שיש קללה על מי שיושב על הספסל.

[קם ממקומו בבהלה]

סיסו: (צוחק) מה נבהלת, צריך לשבת קבוע עליו שיקרה לך... שב-שב.

[אלברטו חוזר לשבת. פאזזה קלה]

אלברטו: נו.

סיסו: (בלעגנות) מה נו?

אלברטו: מה אני צריך לעשות עם השטויות שלך?

סיסו: אתה לא צריך לעשות. זה הסיפור שמתגלגל בעירייה. לא שמעת?

אלברטו: לא.

סיסו: תרגיש. אתה לא מרגיש אנרגיות מיוחדות?

אלברטו: לא.

סיסו: (מתפלא) לא?! אני לא מאמין. כלום-כלום?

אלברטו: לא!

סיסו: למה לא?

אלברטו: ככה לא.

סיסו: לא?

אלברטו: אמרתי לך לא!

סיסו: אתה רואה את השמות האלה? (קורא) "כאן ישב פנחס הזקן", "קובלסי שאהב את האוויר", "יהודית שוורצה ישיבה כאן", "פאולה היפה". "ג'וליה מצאה כאן את אהבת חייה" ... פשש... תראה מה זה, כל אלה ישבו כאן, וחילקו מדליות לספסל כאות תודה על כך שקישר ביניהם.

אלברטו: עכשיו אתה יכול להוסיף את שמך, "כאן ישב סיסו הנרקיסיסט".

סיסו: היי בלי קללות, טוב!

אלברטו: זאת לא קללה.

סיסו: אה, חשבת. (מתרכז לרגע)

אתה באמת לא מרגיש את האנרגיות שלהם?

אלברטו: (קופץ ממקומו כנשוך נחש. בציניות) עכשיו הרגשתי – עברו זרמים חזקים בתחת שלי.

סיסו: (בחשיבות עצמית) אני בטוח שאנשים, עצם זה שהם בני אדם, בעיניי הם חשובים, אנשים ימשיכו לשבת על הספסל החדש.

אלברטו: (בציניות) כל זה ספרו לך בעירייה?

סיסו: אני עשיתי מחקר עם העובדים שם בעירייה לפני שב... (קוטע את עצמו)
למה אתה חושב ששלחו אותנו להחליף דווקא את הספסל הזה?

אלברטו: כדי שהבגדים של היושבים לא יתלכלכו ויקרעו מהספסל הישן
והמתפורר. התלוננו על תולעים שמכרסמים בעץ. הספסל יכול לקרוס
– אנשים ייפצעו ויתחילו לבקש פיצויים. ואתה - ואנשים כמוך ישאלו
שאלות מטופשות וסיפורים הזויים. טיפש!

סיסו: עוד פעם אתה מתחיל? אני אלך מפה ואשאיר אותך לבד ונראה מי
הטיפש!

אלברטו: אתה מאיים עלי?!?

סיסו: (פתאום רואה בחורה צעירה שעוברת בצד השני של המדרכה, בכיוון הקהל
ועונה לאלברטו באופן קטוע) כן... א-ני... רו-אה... תראה-תראה את
הבחורה שם. אני לא רוצה להצביע שלא תראה אותי רואה אותה
ומצביע עליה.

אלברטו: מי מהן?

סיסו: עם החצאים שמסתכלת עלי. שים לב איך היא מסתכלת עלי. יו...
פעם ראשונה בחיים שאני מסמיק.

אלברטו: אני לא רואה שהיא מסתכלת דווקא עליך.

סיסו: (מחליק את שיער ראשו ועומד בפוזה גאוותנית. מגרד במפשעתו)
בוא לידי, מפה תראה טוב יותר שהיא נועצת בי מבט, חודר.

אלברטו: (מתקרב לסיסו ומביט לאותו כיוון. פוסק) היא מסתכלת עלי.

סיסו: (בגאווה) לא, אדוני! רק עלי! תראה איך אתה לבוש.

אלברטו: היא בוחנת את הלבוש שלך, ולא את האישיות שלך.

סיסו: היא רואה את כו-לי - אוריגינל.

אלברטו: (מרחרח) אהה, היא מסתכלת עליך, בגלל שטבלת את עצמך
בבושם שמגיע עד אליה.

סיסו: אתה יודע מה? תתרחק מפה לצד השני ונראה על מי היא שמה עין.

אלברטו: (תוך כדי שהוא מתרחק) אתה לעולם לא תשתנה. אתה רק רואה בחורה, לא משנה אם היא מושכת, לא מושכת, מיד מתעורר אצלך החשק החרמונאלי(!) ואתה חושב שהן נדלקות עליך... (מוסיף תנועות נלעגות של אגן עם ציוץ לעבר סיסו)

סיסו: אצלי, מספיק שתגיד "נקבה מושכת", וזה כבר מעורר בי את המערכת.

אלברטו: נו, מריח תחתוני נשים. תראה, על מי היא מסתכלת עכשיו?

סיסו: ברור שעלי.

אלברטו: מה פתאום, עלי.

סיסו: עלי.

אלברטו: רק עלי!

סיסו: עלי!

אלברטו: אני אזוז ונראה אחרי מי היא עוקבת...
(זז לצדדים כשעיניו נעוצות בדמות)
רואה? היא עוקבת אחרי.

סיסו: (גם זז לצד אחר) גם אחרי.

אלברטו: אחרי ואחריך. אני רואה שלא הבנת.

סיסו: לא.

אלברטו: זה כמו, פלקט פרסום גדול ברחוב... בוא נגיד כמו של בר רפאלי עם המשקפיים... כשאתה מסתכל לה בעיניים היא עוקבת אחריך לכל מקום, נכון?

סיסו: (זז הצידה) נשבע לך היא מסתכלת רק עלי.
(לאחר תזוזות לצדדים. פתאום נזכר.)
אה... עכשיו הבנתי, כמו ה-מונאליזה.

אלברטו: בדיוק. יאללה קדימה דון-ג'ואן, לעבודה. אם נמשיך ככה כל היום יפטרו אותנו. תתחיל לפתוח את האומים.

סיסו מנסה לפתוח את האומים תוך כדי ישיבה על הספסל.
אלברטו גם הוא מנסה לפתוח בצד של הספסל.]

סיסו: יש לך את הספריי הזה, נגד חלודה?

אלברטו: מסרתי לך, שמת מתחת לספסל.

[סיסו מנסה להתיז, אך המיכל ריק.]

סיסו: ריק.

אלברטו: ריק-ריק?

סיסו: עושה פסס קטן ולא פסס-פסס גדול להוציא נוזל, ריק.

אלברטו: ריק- איזה דרך. תשתמש בכוח שלך.

[סיסו מוציא פטיש מארגז הכלים, ומתחיל לדפוק על האומים.]

אלברטו: תשחרר בדפיקות עדינות, אחרת תהרוס את ההברגה.

[סיסו משנה את קצב דפיקות הפטיש לתיפוף מסוגנן, בליווי קולות מפיו.]

תמונה 3

[נכנסים אלדן ויפעת]

יפעת: (לעובדים) הלוא היי! ... מה אתם עושים לספסל?

אלברטו: מפרקים אותו.

יפעת: תיכף אני אפרק אתכם. זה הספסל שלנו.

אלברטו: גברת...

יפעת: לאימא שלך תקרא גברת.

אלברטו: מחליפים אותו לחדש.

סיסו: יש תלונות על הספסל הזה.

אלברטו: העץ רקוב.

יפעת: אתם לא מפרקים! על גופתי המתה.

אלברטו: הוא ישן ומלא בשמות, וחלק מדסקיות הפח עם שפיצים חדים ודוקרים ואלה הסיבות ששלחו אותנו להחליף אותו.

סיסו: (לאלברטו) מה דעתך שנפרק את השמות ונצבע במקום להחליף את כל הספסל?

אלברטו: (לסיסו) ומה עם הריקבון?

יפעת: (מתיישבת על הספסל. בהפגנתיות ומונעת מהם.)

(לאלדן) בוא שב לידי.

(לעובדים) אני לא קמה מפה, אם אתם לוקחים את הספסל ומחליפים אותו, קחו אותי יחד אתו ותחליפו גם אותי.

אלדן: (יושב לידה. מרוצה מההחלטה) גם אותי.

אלברטו: אנחנו מחליפים לספסל חדש. אתם יכולים לעמוד בצד לראות איך אנחנו מחליפים צ'יק-צ'אק ותשבו להתחדש ראשונים בחדש.

יפעת: לא רוצה חדש! לא רוצה צ'יק-צ'אק, אפילו אם תשימו שניים חדשים!

אלברטו: את לא רואה שהוא מלא בשמות?

יפעת: לא את כל מה שמלא צריך לרוקן. יש דברים מלאים בחיים שצריך להשאיר אותם מלאים.

(פונה לסיסו) אתה המנהל, נכון?

[סיסו, חוכך בידי, מחייך לאלברטו בהנאה ומניד ראש בחשיבות].

יפעת: תגיד לפועל שלך.

סיסו: (בקול סמכותי ליפעת.) מתקבלות אצלנו הרבה תלונות בעירייה!

יפעת: אני לא זזה מפה. מה תעשו לי? תקראו לראש העיר? ... בבקשה!
(מתקרבת אליהם) מטומטמים, פריקים, מפגרים... אתם אנשים רשעים וצריך לשים אתכם לעבוד בניקוי בתי שימוש בגנים ציבוריים ולנקות את כל החרא שמשאירים האורחים. (ומיד הולכת לשמור\לתפוס מקום על הספסל)

אלברטו: (מסמן לסיסו ללכת לצד הספסל.) אנחנו מרימים אתכם, או שאתם קמים? (ממתין לרגע) סיסו, תרים מצד השני!

סיסו: איך תרים? הברגים לא משוחררים.

אלברטו: תרים אני אומר לך ואל תתווכח.

סיסו: מה אתה חושב שאני איזה גורילה? לא מרים! מה תעשה לי?!

אלדן: (קם לאלברטו) תראה, זאת אימא שלי והיא מבקשת לשבת לנוח קצת. אני מבקש מכם לבוא מאוחר יותר, זה הכול. אנחנו נשב כאן קצת, ונחזור חזרה הביתה. (לוחש) חכו בצד ותסתתרו שלא תראה אתכם ואז... אתם מבינים... או-קיי?

אלברטו: סיסו, בוא רגע. מה אתה אומר, שנבוא מאוחר יותר?

סיסו: לא בא בחשבון, אני כבר לא אהיה כאן. יש כאן מלא ספסלים, תלכו זמנית לספסל אחר.

יפעת: (מניחה את הכובע על הספסל. קמה אליהם) יש אמירה שאומרת: "סייג לחוכמה שתיקה" (בוחנת אותם) אני רואה שלא הבנתם, אתרגם לכם את זה בשפה פשוטת. "אפילו מטומטם נחשב לחכם כאשר הוא סותם את הפה שלו" (פאזזה) הבנתם? (חוזרת לספסל)

אלדן: בכל זאת, מה אני יכול לעשות כדי שתאפשרו לנו לשבת כאן כמה רגעים?

יפעת: (במין עקיצה ממזרית לסיסו ואלברטו) אני יכולה לשמוע את המחשבות של שניכם! את כל מה שאתם חושבים! אף אחד לא יוצא דופן במיוחד. (בכעס) אנשים פשוטים יושבים כאן מידי יום, ואתם רוצים למחוק אותם?! למחוק את קדושת האדם?! לפרק את בית הכנסת שלהם?!... על מה ולמה אני משלמת מיסים? (מתחילה נהימות מוזרות. מדברת לעצמה.) כמה ימים שאני באמת לא מתגאה בחרא שאני אומרת, כמה ימים שאני לא זוכרת מה קרה אתמול. (לעובדים. מזהירה) אתם רוצים לקחת את הספסל?! בבקשה, שרק תנסו!

[יפעת ממהרת לחזור לספסל ופורשת את ידיה כדי להשתלט על כולו.]

אלדן: (לסיסו ואלברטו) הניחו לה לשבת כאן. תגידו לעצמכם שאתם דואגים לתושבת עיר ותיקה.

אלברטו: עם כל הרצון, אנחנו לא יכולים.

אלדן: אולי יעריכו מחדש בעירייה ותקבלו...

אלברטו: (נכנס לדבריו) אנחנו לא יכולים.

אלדן: דמיינו שזאת אימא שלכם, שזאת הסבתא שלכם שהבדידות קשה לה והיא לא מצליחה להתגבר עליה. אנשים באים לכאן כדי להתאוורר. בצומת הזאת יש אוויר נעים אפילו בקיץ לוחט. באים יושבים קצת לדבר - הרבה לשתוק. גם אימא שלי ביניהם, היא לא מצליחה להתמודד על הבדידות בכוחות עצמה. לכן היא באה לכאן, כאן היא מצליחה איכשהו להרגיש שייכת, אחרי שהיא רואה את העוברים ושבים שגורמים לה לחיוך... שלום קטן מעובר אורח, וזה עוזר לה.

אלברטו: אנחנו מבינים, ומצטערים. תראה, ההחלפה לא תמשך הרבה זמן. בזמן הזה שאנחנו מדברים, היינו מסיימים מזמן.

סיסו: תאר לך שאם הספסל יקרוס עכשיו? היא תפצע, את מי יאשימו? אנחנו נהיה אשמים בתאונה. נשתדל לעשות את ההחלפה מהר מהרגיל, תעמדו ותסתכלו עלינו.

אלדן: אתם יכולים להיות קצת יצירתיים, לתת לאנשים מבוגרים כמה רגעים של חסד.

יפעת: (בקול-רם) אני שונאת את השנאה, לא אוהבת את האהבה, אני לא יודעת מה זאת אהבה יותר... מה זאת התחשבות.

סיסו: הבנו אותך...
(משחק. בקול רם לאלברטו כדי שיפעת תשמע)
אני צריך ללכת, בוא נוותר הפעם... (קורץ אלדן)

אלדן: (קורץ חזרה) תודה.

אלברטו: (ליפעת בקול) אנחנו הולכים.

סיסו: ביי סבתא...

יפעת: אימא שלך סבתא.

אלברטו: (לסיסו) אתה רואה? אם היית מגיע בבגדי עבודה, היינו מסיימים לפני שהם הגיעו.

[סיסו מחייך, שוב מגרד במפשעתו. סיסו ואלברט יוצאים.]

תמונה 4

[יפעת ואלדן יושבים על הספסל.]

יפעת: זה הספסל הטוב ביותר בעיר... תסתכל מסביב... מה אתה רואה?

אלדן: מרגישים כאן שליטה בכול. משקיף לכל הצדדים ומשב רוח נעימה.

יפעת: עם צל. שם יש בית ספר?

אלדן: כן אני יודע. אני למדתי בו.

יפעת: מתי?

אלדן: בילדותי.

יפעת: גם אתה היית ילד?

אלדן: (מתרה) אימא ...

יפעת: (בחשיבות) התלמידים עוברים כל יום מכאן ומחייכים אלינו ואמרים לנו

"שלום", "בוקר טוב", "יום טוב". יש כאלה שנותנים יד ככה, "כיף".

הבנים הקטנים נותנים כיף חזק. אני למדתי להזיז את היד בזמן והם

מחמיצים ואנחנו צוחקים. מכאן צופים על הכול, כמו וילה על מגדל

עם ארבעה כיווני אוויר. בקיץ האוויר פה טוב יותר ממזגן.

(מנופפת לשלום ואומרת למישהו שעובר בצד השני של הרחוב. מצביעה על

אלדן) זה הבן...

קול: הוא חזר לגור איתך?

יפעת: (עם תנועת יד) לא...

קול: צריכה משהו?

יפעת: היום אני לא צריכה... יש את הבן...

קול: אראה אותך מחר. ביי, יום נעים.

יפעת: להתראות. (לאלדן) לפעמים אני מבקשת ממנו למשוך לי כסף מהבנק.

אלדן: את נותנת לו את הכרטיס והמספר הסודי!

יפעת: כן.

אלדן: את סומכת עליו.

יפעת: הוא עוזר לכול הזקנים, כך שאני לא היחידה.

אלדן: מציע לך לא לסמוך על אף אחד?

יפעת: (עוצמת עיניים) זה כבר לא משנה...

[שתיקה. אלדן בוחן אותה במבטו.]

אלדן: אימא, נרדמת?

אימא!?

יפעת: (מיד מתעוררת) זאת אני?

אלדן: ישנת?

יפעת: מה פתאום.

אלדן: רוצה לישון? את יכולה להמשיך לישון?

יפעת: אני? לא יכול להיות שנרדמתי. אם אירדם לא אהיה יותר.

אלדן: תני לראש שלך לפול עלי.

יפעת: אימא עם ילד אף פעם לא נרדמת ונופל לה הראש.

אלדן: זה בסדר את יכולה להישען עלי ולעצום עיניים.

יפעת: לא ישנתי. נחה עם הבן שלי על הספסל. (אנחה) נחה עם הבן שלי.

אלדן: את בסדר?

יפעת: ששש... אני מנסה להתרכז.

(לאחר פאזזה. בעיניים עצומות ובלחש.) אתה שומע את מה שאני שומעת?

אלדן: (מקשיב) סירנה מרחוק?

יפעת: לא זה.

אלדן: מה אני צריך לשמוע?

יפעת: תקשיב טוב לרגע.

[מקשיבים לרגע.]

יפעת: עכשיו אתה שומע?

אלדן: את מה?

יפעת: את הקולות.

אלדן: איזה קולות?

יפעת: קולות!

אלדן: מאיפה הם מגיעים?

יפעת: מהעצים.

אלדן: (מצביע) אולי אלה הציפורים?

יפעת: מהעצים של מהספסל.

אלדן: אימא, תגידי את האמת. את צופה בסרטי אימה לאחרונה?

יפעת: (קופצת ממקומה בפתאומיות כאילו נדחפה הצידה על ידי מישהו).
תתחבא מהר שלא יתפוס אותך!

אלדן: (נבהל) מי, לעזאזל?

[יפעת ממחרת להסתיר את ראשה מתחת לספסל.]

אלדן: אימא, את משגעת אותי!

יפעת: יש מישהו בספסל, הוא דחף אותי, אתה יכול לראות מי זה?

אלדן: (בודק בידיו את הספסל) אין אף אחד, זאת הזיה שלך.

יפעת: תתכופף לצד השני... תצמיד אוזן לספסל ותשמע מאיפה יוצא הקול.

אלדן: (בלי ברירה עושה כדבריה). אין שום דבר מזוין.

[יפעת מתחילה להכות את הספסל.]

יפעת: (נזכרת) מה התאריך היום?

אלדן: מה זה צריך להיות? ... פאק! את לגמרי אוט!

יפעת: ראית איך שהבטן שלי שקשקה?

אלדן: איפה את?

יפעת: אתה בבית?

אלדן: מה?!

יפעת: אני שומעת פחד בקולך... (מלטפת אותו) הכול בסדר תירגע?

[אלדן מושיב אותה לידו.]

אלדן: מה לעזאזל לא בסדר איתך, מה קרה? מה קורה לך? אני לא רוצה אותך כזאת.

[יפעת מסתכלת על אלדן ברתיעה כעל אדם זר, ופתאום מחייכת חיוך רחב.]

יפעת: (מלטפת אותו) אתה בסדר? אתה שלם? אל תפחד, אני כאן אגן עליך.

אלדן: אני דואג לך.

יפעת: גם אני לך. בבקשה אל תיבהל.

אלדן: זה עושה לי רע לראות אותך ככה מבוהל.

יפעת: מה היה הקול ששמענו?

אלדן: איזה קול?

יפעת: הקול שנשמע כמו לחישה.

אלדן: זה אני שלחשתי.

יפעת: אתה היית בתוך הספסל?

אלדן: לא.

יפעת: למה לא?

אלדן: למה שאהיה בתוך הספסל?

יפעת: כי שם אתה תהיה מוגן.

אלדן: אני באמת לא יודע מה להגיד לך.

יפעת: אתה לא יודע בגלל החומה שבינינו?

אלדן: אין בינינו שום חומה. אני מקבל אותך ואוהב אותך כמו שאת.

יפעת: הספסל הוא כמו חור שחור - שואב הכול. איזה יום היום?

אלדן: שלישי.

יפעת: והתאריך?

אלדן: (מסתכל בשעונו) ה... שלושים ואחד.

יפעת: והחודש?

אלדן: השביעי.

יפעת: אוי ואבוי.

אלדן: למה אוי ואבוי כזה?

יפעת: אתה רוצה אוי ואבוי גדול מזה? (בקול) אסון-חידלון-אבדון- כיליון.
בוא נחזור הביתה מהר.

[יפעת ואלדן מתחילים ללכת לכיוון הבית. שוכחת את הכובע על הספסל.
אלברטו וסיסו מתגנבים פנימה מהצד השני.]

יפעת: לא שכחתי כלום על הספסל...

[יפעת פונה לכיוון הספסל לבדוק אם שכחה משהו, ורואה את סיסו ואלברטו
מתגנבים.]

יפעת: תפסתי אתכם! זה הכובע שלי!

סיסו: רצינו להביא לך אותו.

יפעת: (חוטפת את הכובע). רציתם לעבוד עלי ואני תפסתי אתכם!

אלברטו: תפסת אותנו, מגיע לך את צל"ש ההפתעה.

יפעת: אתם רוצים לכופף את הקשישים בניגוד לרצונם כדי למצוץ להם את
הדנ"א מהמוח, ולהשתמש בו לשיבוט? תלכו מפה!

סיסו: לא נלך, אנחנו חייבים למלא את התפקיד שלנו! אחרת יפטרו אותנו.

יפעת: תתביישו לכם! אתה תקועים במשימה שלכם כדי להזיק לבני האדם.

סיסו: מה לעשות? אנחנו לא מדענים.

יפעת: בלה, בלה, בלה.

אלברטו: גברת, העץ של הספסל חשוף, ומזג האוויר המשתנה הרס אותנו. חייבים להחליף, (בהגזמה) הוא גם מלא-מלא בתולעים. כל תולעת בכזה גודל.

יפעת: (לא לדון) אמרתי לך ששמעתי לחישות שיצאו מהספסל? אז תצבעו אותו. תרססו אותו. אבל לא להחליף.

אלברטו: (לא לדון בלחש) לא רצינו שהיא תדע. אבל רצינו שאתה תדע שעל הספסל קיים איזה כישוף, מן קללה כזאת.

אלדון: איזה שטויות? ואתם מאמינים בכל השטויות האלה?

אלברטו וסיסו: בטח.

סיסו: אחרת לא היינו באים.

אלברטו: (מסמן על סיסו) הוא שאל את הרב של העירייה ולפי הסיפור אמר שיתכן שיש קללה על הספסל ונתן הכשר להחליף אותו.

סיסו: (לוחש לאלדון) אתה לא רואה את כל השמות, כל הדסקיות האלה היו פעם אנשים חיים והם מתו ובגלל זה הקללה.

סיסו: עכשיו כדאי שתגיד לה לוותר.

[אלדון פורש את ידיו לאות שאין לו שליטה.]

יפעת: אני מכירה אתכם טוב מאוד, אתם במצוד אחרי קשישים! אתם אנשים אפורים ולא מפותחים.

סיסו: התפקיד שלנו לספק ספסל אחר, שזה עתה יצא מהנגרייה. ואת הראשונה שתוכלי להתחדש בו...

אלברטו: (נכנס לדבריו) את בין כה וכה ממהרת ללכת הביתה, נכון? מה אכפת לך לקום מחר בבוקר ולראות ספסל חדש.

יפעת: ואם לא אקום מחר בבוקר?

אלברטו: אז תבואי קצת יותר מאוחר ותהיי הראשונה לשים עליו דסקית עם שמך?

יפעת: (בציניות מופגנת) וואו, באמת? אני כל כך מעריכה את הרעיון שלך, הוא חזק. אתה נהדר. (מפנה אליו אצבע משולשת) את זה תקבלו!

[אלדן מתאפק לא לצחוק.]

אלברטו: יש שגיאה בעצים שנבחרו לייצור הספסל, והנחיתו עלינו פקודה להחליף אותם מיד, השגיאה התגלתה בבדיקה מיקרו שנעשתה בדרך מקרה.

יפעת: (בכעס) מקרו? מקרו?! אתה מיקרוב?!

סיסו: (לאלברטו בשקט ובקריצה) תן לי יש לי רעיון. (בדרמטיות סמכותית) תקשיבי, הייתה טעות חמורה בבחירת העץ ממנו עשוי הספסל הזה, המכשירים הסיסמוגרפים לקביעת המרכיבים של הקרשים, והפקודות שהזינו את המחשב היו שגויות וחמורות, הספסל לא בטוח לשבת עליו, וכשגילו את זה, וזה למה ביקשו מאיתנו להחליף מיד. העצה שלי בשבילך, תאפשרי לנו להחליף, אחרת תהיה זאת טעות עוד יותר חמורה.

יפעת: (בלעג) טעות חמורה...? לא בטוח...? מכשירים הסיסמוגרפים...? אתה חושב שכולם מטומטמים כמוך?! (עושה לו אצבע משולשת) נא! זה הסיסמוגרף בתחת שלך!

אלברטו: (לסיסו בשקט) לא עבד עליה הסיפור הזה.

סיסו: לא.

יפעת: (ממשיכה בציניות) ...יש לי דיאגנוזה מדויקת בשבילכם, אנשים הגיעו להחלטות גורליות לחייהם על הספסל הזה. אתם לא בני אדם, אתם מריונטות. על הספסל הזה היו התחלות חדשות, זוגות התחילו פה רומנים מאוחרים, החליפו חוויות מהחיים. מפה ראו את הירח היפה ביותר, חיממו בשמש את גופם הקר, התאהבו, יום אחד קמו והלכו. לאן?... אף אחד לא יודע.

אלדן: אימא, אמרת שאנחנו ממהרים לבית.

יפעת: (בתדהמה) איזה יום היום?

סיסו: (יחד עם אלברטו) חמישי.

אלברטו: (יחד עם סיסו) שלישי...
(לסיסו) אצלך כל יום הוא חמישי סוף שבוע.

יפעת: שאלתי את הבן שלי. לא אתכם.

אלדן: שלישי.

יפעת: והתאריך?

אלדן: השלושים ואחד לשביעי.

יפעת: לא השלושים?

סיסו: (מפגין בשעונו במן שוויץ, ומראה ליפעת) שעון שמונה עשרה קראט.
את ראוה? שלושים ואחד לשביעי.

יפעת: (מבולבלת) איך זה יכול להיות? אלדן, תגיד לי אתה את האמת,
מה התאריך היום?

אלדן: השלושים ואחד לחודש.

יפעת: אוי ואבוי.

אלדן: למה אוי ואבוי?

יפעת: אני צריכה לחזור הביתה דחוף.

[אלדן מחבק אותה ומוביל אותה החוצה. תוך כדי מסמן לסיסו ואלברטו
להמשיך בעבודתם.

סיסו ואלברט ממהרים ומתחילים לעבוד על הספסל כדי לפרקו.]

תמונה 5

[בית. יפעת ואלדן נכנסים.]

יפעת: (תוך כדי כניסתה. נסערת) אני בוכה על הורים שלא בוכים.

אלדן: עכשיו את לחוצה מדי אימא. את צריכה לדעת מה הדברים שיכולים לגרום לך למצוקה ולהתרחק מהם. לכן עדיף שתנוחי. רוצה מים עם כדור הרגעה?

יפעת: אתה אומר שאני מפגרת?

אלדן: לא.

יפעת: משוגעת?

אלדן: בכל פעם שאני מציע טיפול רפואי את מסרבת. למה?

יפעת: (שותה את המים) אני רוויה מהחיים. אתה יכול לחזור ללימודים שלך. עשית את המוטל עליך.

אלדן: את יודעת שאני לא עוזב אותך אף פעם. את איתי כל הזמן.

יפעת: אתה לא חייב לְרְצוֹת אותי. אני יודעת מאיפה באתי ולאן אני הולכת.

אלדן: אני שמח לשמוע... אדם לא יכול לחיות בלי משמעות, נכון?

יפעת: המשמעות שלי היא ללכת לישון. למות. עכשיו לך. אני לא רוצה שתראה אותי מתה במיטה. עשיתי את כל הסידורים הסופיים לסופיות.

אלדן: (מסתכל עליה ומחייך.) אימא, אמרת לי את זה הרבה פעמים בחיים... את לא רוצה שאקח אותך לבית החולים? לחדר המיון?

[יפעת תופסת את ראשו של אלדן, משפילה אותו, מטלטלת וחובטת אותו על ביטנה מספר פעמים, כשאלדן אינו מתנגד.]

אלדן: אימא מה את עושה לי?

יפעת: (ממלמלת תוך כדי חבטות) לְרְחֵם... לְרְחֵם... הכנס לְרְחֵם... [לפתע מפסיקה]. לאן אתה הולך עם החיים שלך? אף אחת לא תרצה אותך כשותף. תפסיק לבזבז את הכסף שלך, ולשפוך ולבזבז את הכוח גברא שלך על זונות רחוב בחולצות כחול לבן.

אלדן: (מתפקע מצחוק) מאיפה הבאת "זונות בחולצות כחול לבן?"

יפעת: אני כבר לא יכולה לסבול, אני מתכוננת לעזוב את החיים האפורים שלי.

אלדן: זה בגלל שאין לך קשרים, את לא יוזמת פגישות עם המשפחה.

יפעת: אני באמת רוצה לסיים. אין טעם להמשיך כשאני לא רלוונטית.

אלדן: אימא, את רלוונטית מאוד, את אימא!

יפעת: אתה יכול להמשיך בקריירה. אם הייתי יכולה לבוא לטקס הסיום שלך

הייתי רוקדת פלמינגו משמחה, "ד"ר אלדן- פסיכולוג קליני".

אבל לא אספיק לבוא למרפאה שלך, עוד מספר רגעים ואני כבר לא...

אלדן: די, די... אימא.

יפעת: הגורל נחרץ על הספסל ביום השלושים, כנראה שקיבלתי כבונוס יום

נוסף לכדי לראות אותך.

אלדן: אני רוצה שתבואי לראות אותי בטקס הסיום, מסיים בהצטיינות!

יפעת: (מדברת בשקט, עם מבטים של חרדות לצדדים) בוא אני אגלה לך סוד,

אתה תמיד היית מצטיין בשבילי. אני שלחתי אותך להיות רופא כדי

שתוכל להרוויח כסף ותקנה בית במרכז שמשקיף לים. כדי שאהיה

קרובה אליך ותטפל בי.

אלדן: זה עוד יקרה. אבל אני לא מבין לאן את חותרת.

יפעת: אני הייתי אם רשלנית, ולא עשיתי שום דבר מועיל.

אלדן: על מה את מדברת? נפלה בחלקי זכות גדולה להיות הבן שלך.

יפעת: בבקשה אל תחשוב אותי למשוגעת, להיות במצב שבו אני נמצאת,

להיות רגישה, לכודה ולאכזב. רוב הלילות אני הולכת לישון וחושבת

על אימא שלי שאין כמוה, ואף אחד לא יוכל לתפוס את מקומה.

אלדן בן אהוב, לידיעתך, אני גוססת. לאף אחד לא מובטח לחיות

חיים ארוכים מעבר למה שהוקצה לו.

אלדן: אנחנו פשוט לא יודעים... אבל אני דואג.

יפעת: רוצה "למות" או "להיעלם"... לא רוצה להיות "מטרד". אני רוצה

ללכת בשקט כאילו ולא הייתי קיימת כלל.

אלדן: (מנסה לעודד אותה) את זוכרת שתמיד היינו קרובים מאוד ותמיד מצאנו משהו לצחוק עליו. זה עוד מאבק קטן ואפשר להתגבר עליו. אם להיות כנה, אני לגמרי מבין מה את מרגישה. אני רוצה שאת תרגישי טוב ותהיי מרוצה, ואני לא יודע איך לעשות את זה.

יפעת: למרות שכולנו רוצים להיצמד ליקירינו זמן רב ככל האפשר, אני רוצה הזדמנות להביע את רגשותיי על חיים. יש לי זכות להגיד שאני רוצה למות!

אלדן: אני גם רוצה שאקח אותך לבית חולים.

יפעת: אתה לא מבין שזה לא יעזור? התהליך החל. עד שיגיע האמבולנס אני כבר לא אהיה, לכן כבד אותי ותן לי למות בנחת על כתפך, ואחר כך תעשה מה שאתה מבין. החיים יכולים להיות יפים ואתה ראוי לחוות את הצד הטוב שלהם. הם יובילו אותך לאן שצריך. אל תשכח את הספסל שמלמד שבחיים לא טוב לשבת באותו מקום הרבה זמן. (משתעלת. נושמת נשימה עמוקה.)

אלדן: אולי תנסי להתאמץ ולדבר על משהו... (חושב לרגע) שירגיז אותי.

יפעת: הרוגז שלך לא ישפר את איכות החיים שלי. מצדי, תשכח שהייתה לך אימא. אני מרגישה פגועה כל יום מחדש, לפעמים זה פשוט נראה כאילו קיומי מרגיז את כולם. טוב שאני לכודה בתוך סודו של הספסל.

אלדן: את מתאבדת?

יפעת: התאבדות בשבילי לא תהיה נחמה, אלא אם יהיה לי את המזל ואגסוס בשנתי. עכשיו אני לא מחפשת את מלאך המוות, הוא יודע היכן אני נמצאת. הוא יבוא מהר מהצפוי, הוא בדרך, מתקרב, אין דרך קלה לצאת מזה. המוח שלי ידע שהוא מתחיל לגסוס וידע את זה מהיום הראשון שישבתי על הספסל. בוא נודה, היה גרוע יותר למות צעירה. עכשיו אני רואה איך המוות מדגיש את היופי של החיים.

אלדן: אירועים באים והולכים, אבל האהבה שלך אלי תהיה קבועה לנצח.

יפעת: הספסל מילא את תפקידו. אני נדבקתי אליו כמו דבורים לכוורת דבש... (בקושי מצליחה לצחקק) כמה שתנקה את צנצנת הדבש מבחוץ, תמיד היא תהיה דביקה מבחוץ – כך גם המוות דבוק לנו סביב חיינו.

יפעת שומטת את ראשה ומתה.
אלדן מבין, ומתוך כאב עוצם את עיניו וקופא.

תמונה 6

המקום: רחוב ליד הספסל.
אלברטו וסיסו ליד הספסל שהוא נקי מדסקיות ושניהם עומדים לצדו.
אלדן נכנס, ובידו נר נשמה, זר פרחים ומניח על הספסל.
מוציא מכיסו מעטפה ושולף מתוכה דסקית עם שמה של יפעת ומחבר
לספסל.
אלברטו וסיסו לוחצים לאלדן ידיים לנחמו.

אלדן: (מתיישב על הספסל.)

אוי אימא - אימא . כמה פעמים בחיים עוד אגיד: אוי אימא - אימא ?

סוף